

— Какъвъ хлѣбъ, какво ѣденіе вы е намѣрило; коя уста ще ся отвори и да прегълне?

— Ще ѣдемъ, ще ѣдемъ, Д. Иване и ще ядемъ тѣй сладко, както не си обѣдвалъ до сегавъ живота си.

Желе го погледна въ очи-тѣ. Той не ся усѣти, само поклати главъ си и ся задълбочи пакъ въ мысленіе.

Сжъща-та Д. Иванова снаха принесе ѣстіе-то и сичко урѣди; нѣ Д. И. съвсѣмъ затѣженъ, ни-какъ си главъ-тѣ не издигаше, та да види кой шетѣ и на кого казва той-булка. Освѣнъ това тя бѣше привлечена въ други дрехы. И Д. И. далечъ отъ да познай че това е снаха му, на Василя булка-та, прѣвнина на сына му, още повече ся задълбочаваше въ жалостны мысли, като чуваше името—булка.—Негово-то сѣрдце, като съ остъръ ножъ, ся прободее, кога си науми че и той има снахъ, която нѣкога е повиквалъ съ това имя, нѣ тя е сега далечъ, далечъ въ крѣвнишки рѣцѣ! О, недѣй! стига ся ядосвай старче, не кѣсай си сѣрдце-то, изрече Жельо, само потърпи още малко; тя е вѣчь при тебе.

Станка забрадена добръ. поднесе купанъ-тѣ, за да полѣе на баща си; сѣрдце ѝ силно затупа